

TOTA MENA DE PROBLEMES

PROBLEMES DE SEMPRE

- Em negue a que sempre siga jo la que haja de treure la brossa! Els meus germans no fan res més que veure el futbol a totes hores! Avui li tocava a Marc!

- Calla, calla! O, al menys, baixa la veu! Ja he tingut prou maldecaps avui per a que tu vingues dient el que vols fer i el que no; a més a més, ja saps que Marc es quiexava avui de la panxa! Deu haver un virus pel carrer o alguna altra cosa per l'estil... Trau la brossa, apa! – deia la mare, mentre jo pensava quantes vegades hauria gastat el meu germà eixa excusa, que era cada vegada que li tocava treure la brossa – I que no et senta dir ni piu, a veure si encara et manaré netejar els plats!

En realitat la mare no era tan roïna com pareix, em volia moltíssim. Però és que sempre passava el mateix, dia rere dia, jo, la Marta Aparisi, havia de treure la brossa, escurar els plats, anar de compres, o fer qualsevol altra feina (encara que no em toqués a mi sinó als meus germans, que eren uns ganduls), descomptant els deures de l'escola. Era paregut a la Ventafocs, sols que una mica més moderna.

A ma casa, tot era futbol i més futbol, però això no era el pitjor, sinó que fins i tot els meus companys, al col·legi o als ambulatoris (que haurien de ser els llocs més tranquils i on et poguessis assabentar de les malalties dels teus veïns), no senties gairebé cap altra cosa que no tractés del futbol: que si *Ronaldo* havia ficat un gol i en *no sé qui* no havia parat el baló; que en *Mostovoi* s'havia fet una ferida greu a la cama esquerra i no podia moure-la; que el partit del *Barça-Mérida* es va suspendre perquè plovia...

Açò era el que jo anomenava *problemes de sempre*.

PROBLEMES AL DIR NO

AVUI Divendres 16 de juny

- Aviat comencen les vacances. (Pàg. 5)
- Xiquet de 13 anys mor per una intoxicació per les agulles que gastava per a injectar'se heroïna. (Pàg. 6)
- Tres xiquetes desaparegudes ahir al vespres. (Pàg. 8)
- ...

- Quan menys t'ho esperes, et pot aparèixer un home que no coneixes, sense bones intencions, oferint-te un caramel. Eixe caramel és ben apetitós, però tu que li contestes?

- Noo grààciees – contestàvem tots d'una a l'escola.

- I si insisteix i es posa nerviós? Què dieu? Com actueu? – tornava a preguntar la mestra.

- Nooo! I sortim corrent – dèiem aguantant la risa fins que esclatàvem – Ha, ha, ha! He, he!

Però a la mestra (la qual havia llegit el periòdic al matí mentre desdejunava), no li pareixia gens graciós, així que ens va manar un treball per al cap de setmana. L'últim dia de classe hauríem de portar-lo.

- En vista que no us ho preneu com un tema seriós, em veuré obligada a manar-vos un treball que me l'haureu de dur l'últim dia de l'escola. El títol del treball serà *Com dir NO*. Podeu consultar tot el que vulgueu, però ha de ser un treball individual, és a dir, cap de vosaltres podreu tindre el mateix treball, encara que siga canviant l'ordre dels fulls.

En eixe moment va sonar la sirena d'eixida. Tots vam sortir després d'haver dit adéu a la mestra, i d'haver-li desitjat un bon cap de setmana.

PROBLEMES AL DIR NO 2 (EL MEU TREBALL)

Castelló de la Plana, dissabte 17 de juny de 1998.

COM DIR NO

Treball realitzat per Marta Aparici, 4t B, núm. 2.

La paraula NO és, a vegades, la paraula més necessària per tots al voltant del món. De segur que a cada moment del dia hi ha alguna persona de qualsevol país, ciutat, poble, etc., que la gaste. Imaginem-nos per un instant que ens ofereixen un porro a les 10 de la nit. Nosaltres no sabem què fer, estem sols al carrer, a més a més un carrer on ja no viu gent, i no sabem si confiar en l'home o no. Suppose que el millor és dir que "no". Però no ho entenc, per què els porros no i cigarrets sí? Hi ha molta gent que fuma porros i no els passa res.

De sobte va entrar la mare amb l'escombra a la mà, i em va recordar el que havia de fer aquesta vegada de la casa.

- Marta, et toca escombrar la cuina abans i després de sopar, perquè avui vénen convidats i com que Lluís està al viatge de cap d'estudis, he pensat que tu podries...
Marta, que m'escoltes?

La mare tenia tota la raó, no l'escoltava, provava de concentrar-me al treball que havia de fer i que no sabia com expressar, o simplement dir allò que opinava jo personalment. No m'agradava gens ni mica el treball fins ara, però no sabia com fer-ho. No ho aconseguia per molt que provava, però no perquè ella m'estigués parlant, sinó perquè no em trobava massa bé. Vaig començar a veure-ho tot borrós, em vaig marejar, i immediatament després, vaig caure al terra desmaiada.

PROBLEMES A L'HOSPITAL

Quan vaig despertar, vaig veure una quantitat de gent incommensurable: la tieta Maria, l'oncle Toni, papà, mamà, Marc, i molts més. Però també estava el Doctor Badia; això significava que no érem a casa. Jordi (el metge), mai anava a ca els malalts. A casa solia vindre el Doctor Menken. Ens trobàvem a l'hospital.

- Com et trobes, Marta? – va preguntar-me Jordi – Voldríem fer-te un anàlisi de sang, val? Però primer provaràs a prendre't mig got d'aigua i tota aquesta gent farà el favor de sortir de la cambra i anar a la sala d'espera. Tots menys la mare i el pare.

Així ho van fer. Van sortir de la cambra i em van donar mig got d'aigua. Me'l vaig prendre sense problemes. El problema va arribar després, una vegada fet l'anàlisi de sang.

- Què hi ha, Doctor? Tot bé? – preguntà la mare amb impaciència.

- No massa. Pareix que aquesta xiqueta té la SIDA.

- Però, això és impossible! – deia el pare – No li podríeu tornar a fer l'anàlisi? Tal volta ha estat un error...

- Senyor Aparisi! Insinua que els meus companys s'han equivocat? Vosté sap a quin hospital hi és? Li pregue que no torne a dir eixa mena de barbaritats ací! Si hagués estat un altre metge, li hauria enviat a fregir espàrrecs immediatament! Es troba al millor hospital de tot Castelló.

- Li demane perdó. Però ens podria dir com pot haver agarrat la SIDA, Doctor?

- Si malament no recorde, a l'any 95, quan ella tenia 7 anys, vau tenir un accident de cotxe. Si no li hagueren fet una transfusió de sang, no hagués sobreviscut. Però va ser a aquell hospital, l'*Invemat*. Cretins! – seguia dient Jordi – No van mirar si la sang que gastaven estava neta de malalties!

PROBLEMES AMB LA SIDA, O NO

Era curiós, ara resultava que tenia la SIDA. Suposava que era un simple refredat que no sé quan, l'havia agarrat. Vaig pensar que no era tan simple, ja que tenia alguna cosa a veure amb l'accident que vam patir els meus pares i jo quan era més menuda. Els pares començaven a inquietar-se. Així que vaig decidir assabentar-me del problema preguntant:

- Què tinc, pares? No pareix ser un simple refredat dels que agafe ben sovint.
- Veuràs filla, ja no ets tan menuda, així que et serem sincers. Sofreixes una malaltia, que no és greu, però tampoc és un refredat dels que tu dius. La SIDA és una mica més seriosa, que es transmet per la sang. Tu la tens perquè quan vam tenir l'accident, van introduir al teu cos una sang que contenia aquesta classe de virus. Però no tens perquè preocupar-te, ja que nosaltres cuidarem de tu i farem el necessari per que et millores.

La mare no deixava de sospirar, i el pare procurava que l'ambient de la cambra es trobés el més suau possible. Era molt difícil contenir els sentiments negatius sobre aquest tema, però ho fèiem prou bé: la mare no plorava per donar-me ànims i que veiés que no era tan greu; el pare seia a la butaca al costat meu donant-me la mà; i jo somreia com mai ho havia fet. Jordi mirava per la finestra i, després d'una estona, va anar a parlar amb el laboratori per si de cas. Vaig dir a la mare que anés a explicar als demés el que passava.

Després d'unes hores d'estar xerrant tots amb tots sobre distints temes, sense enrecordar-nos que érem a l'hospital, va entrar un xicot d'uns 25 anys demanant perdó.

- Els demanem mil disculpes tots els components del laboratori i el Doctor Badia.

Jo no tenia la SIDA, sense voler m'havien canviat la sang per la d'un altre pacient. Ja estava tot normal, menys mal.

JA NO HI HA PROBLEMES

L'últim dia de classe vaig presentar un treball fabulós sobre el tema eixe de *Com dir NO* que ens havia manat la mestra; ajudada per la mare i el Marc, vaig aconseguir un 8 i mig esplèndid. No us ho mostre per a que no us avorriu massa, ja que ocupa 3 fulls a doble espai a l'ordinador. També ens vam assabentar que la mestra estava prenyada, quina emoció.

Una setmana després, la qual va ser ben curta, vam rebre visita del Doctor Badia. Se sentia molt avergonyit pel que havia ocorregut anteriorment a l'hospital. Es va disculpar i ens va convidar a un sopar de luxe... Quina passada! Hi havia cambrers per totes bandes, i anàvem com es diu, amb jaqueta i corbata. L'únic que em molestava una mica era que pareixia que ens estava comprant perquè allò de la SIDA es quedés en silenci a la nostra família. Li sabia molt greu que el seu laboratori s'hagués equivocat. Però, bah!, ho vaig deixar córrer.

El meu germà, Lluís, va arribar molt bé del seu viatge de cap d'estudis. Comentava que estava molt content pel que havia passat a Lisboa. S'havia enamorat! Era increïble, el meu germà de 17 anys, ja tenia núvia. La mare estava "súper" contenta, i no parava de dir coses com:

- Aquesta serà, Lluís. Faràs com el teu pare, et casaràs amb ella abans o després. Estic molt orgullosa de tu. Vine als meus braços!

El qual li resultava una mica molest, a mon germà, ja que gràcies a ella, es va assabentar tot el barri i, poc a poc, tota la ciutat (exagerant-ho una muntunà, és clar).

Bé, s'ha acabat, no hi ha res més que contar. Bo sí, allò de sempre:

Conte contat, conte acabat, i qui alce el cul el té foradat.